

هوالباقی

دریغا که دکتر محمدامین قانعی راد استاد جامعه شناسی زود و بیهنگام این جهان را وداع گفت و به ملکوت پیوست. مرگ چنین خواجه نه کاری است خرد. دکتر قانعی راد دانشمند ممتازی بود. او روحی بلند و چشمی گشوده به اوضاع زمان و مسائل جامعه و کشور داشت و فارغ از تعلقها و مصلحت امدیشی های کوتاه بینانه میخواست این مسائل را دریابد. استعداد این را هم داشت که با احتیاط دانشمندانه قدم در راه اندیشه اصلاح اجتماعی بگذارد. فیلسوف و شاعر تماشاکرند اما کار دانشمند بخصوص دانشمند علوم انسانی و اجتماعی صرفاً تماشاکری نیست. آنچه کارل مارکس در باب پراکسیس گفت اگر از زوائد ماتریالیسم تاریخی پلک شود شاید تعبیر مناسبی برای علم جامعه باشد یعنی علمی که در آن نظر نمیتواند بی تعلق به عمل باشد. دکتر قانعی راد میخواست مسائل جامعه کنونی را به قول ماکس وبر با تفهّم و نه صرفاً با تبیین دریابد. شایسته است که کارنامه علمی او را دوستان و شاگردانش تدوین کنند. آنچه اکنون مسلم می نماید اینست که او با تعلق خاطر به علم و پژوهش زندگی کرد. اقتضای تعلق به علم و معرفت، سادگی و فراغ از تکلفات و کوتاه بینی ها و مصلحت اندیشی های شخصی و گروهی است و انصافاً دانشمند فقید واجد این اوصاف بود. این ضایعه را به خانواده گرامی و همکاران و دوستان و شاگردانش و به همه دانشگاهیان و اهل دانش تسلیم میگویم و شادی روان او را در پناه رحمت و غفران الهی مسئلت دارم.